

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-326/18-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Branke Cvitanović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg, temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, zastupa opunomoćenica protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Novske, kojeg zastupa Odvjetnički ured radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 16. svibnja 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/15-11/665, URBROJ: 376-10-18-26 od 9. srpnja 2018.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, da zainteresiranoj osobi, Gradu Novskoj, naknadi troškove spora u iznosu 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Novske prema evidenciji Općinskog suda u Sisku, Zemljišnoknjižnog odjela Novska, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 130/2016 (dalje: u tekstu: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja.

Točkom II. izreke osporenog rješenja utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada Novske navedenim u dvije potvrde Sisačko – moslavačke županije, Grada Novske, Upravnog odjela za gospodarstvo, poljoprivredu, komunalni sustav i prostorno uređenje, obje KLASA: 034-04/18-01/10,

URBROJ: 2176/04-02-18-8 od 23. veljače 2018. godine, koje su sastavni dio rješenja, a koje nerazvrstane ceste se nalaze u vlasništvu Grada Novske i na kojim cestama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) prema podacima EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Nadalje, daljnjim točkama III., IV. i V. izreke osporenog rješenja utvrđeno je pravo puta na nekretninama u vlasništvu Grada Novske prema priloženim potvrdama te točkom VII. utvrđeno da se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke od I.-V. ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Novska, ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Novska dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišne knjige i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenim u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik). Daljnjim točkama VIII., IX., X. i XI. određeno je da Grad Novska ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 31. prosinca 2015. godine nadalje odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Novske ako je isto nastupilo nakon 31. prosinca 2015., prema evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Grada Novske dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišne knjige i katastra – javnoj aplikaciji te se tužitelj obvezuje u roku 8 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točke I.-VI. ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Gradu Novska. Tužitelj je obavezan u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu Novska naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu, a svaka slijedeća naknada za pravo puta se plaća u roku osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Grad Novska (dalje u tekstu: Grad) je obavezan omogućiti tužitelju ostvarivanje prava na nekretninama iz ovog rješenja.

U izjavljenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi da je tuženik pobijanim rješenjem Grad proglasio vlasnikom, a time i ovlaštenikom naknade za pravo puta, za niz čestica za koje nije nedvojbeno dokazano da se nalaze u vlasništvu Grada, pa tako za slijedeće kategorije nekretnina: nerazvrstana ceste, nekretnine koje u naravi predstavljaju javne površine, nekretnine za koje upisi glase kao društveno vlasništvo, a za koje iz zemljišnih knjiga ne proizlazi da bi se nalazile u vlasništvu Grada. Smatra da takvo postupanje tuženika predstavlja povredu članka 28. stavka 4. ZEK-a koji propisuje obvezu infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine te daljnje nepostupanje sukladno uputi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske iz presude od 7. rujna 2017., poslovni broj: UsII-114/17. Smatra da je tuženik Gradu priznao pravo na naknadu za pravo puta i na nerazvrstanim cestama i to česticama za koje tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da bi doista bila riječ o nerazvrstanim cestama. Ističe kako prema članku 101. stavku 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14., dalje u tekstu: ZOC) na nerazvrstanim cestama nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja. Taj Zakon propisuje postupak i način uređenja prava i obveza između jedinice lokalne samouprave kao vlasnika nerazvrstanih cesta i vlasnika infrastrukturnih i drugih građevina izgrađenih na takvom zemljištu i to na način da ti odnosi mogu biti uređeni ili ugovaranjem prava služnosti ili prava građenja. U odnosu na nerazvrstane ceste prema mišljenju tužitelja, nema mjesta određivanju visine naknade za pravo puta na ovoj kategoriji nekretnina. Kad bi se i zauzeo takav stav da je to moguće smatra da je važno tijekom upravnog postupka nedvojbeno utvrditi da se određene čestice koje Grad prezentira kao nerazvrstane ceste nalaze u toj kategoriji. Nespornim smatra da je odlučno i

stjecanje prava vlasništva *ex lege* na temelju samog zakona, neovisno o neupisanom pravu vlasništva Grada u zemljišnim knjigama kao što je to slučaj s nerazvrstanim cestama koje su ZOC-om *ex lege* postale vlasništvo Grada, ali za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti nužno je potrebno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine kako bi se isključila bilo kakva dvojba o stjecanju prava vlasništva na njoj, što prema mišljenju tužitelja u dosadašnjem postupku još uvijek nije učinjeno. Takvo mišljenje zauzeo je Visoki upravni sud RH u presudi poslovni broj: UsII-8/17. Tuženik izvodi zaključak o vlasništvu Grada nad pojedinim kategorijama čestica isključivo na temelju dostavljene dvije potvrde, Grada, Upravnog odjela za gospodarstvo, poljoprivredu, komunalni sustav i prostorno uređenje, koje obje potvrde nose istu klasu, urbroj i datum izdavanja iako im je sadržaj različit, pa se postavlja pitanje koja je potvrda relevantna. Tuženik tvrdi da je ovim potvdama Grad popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste, koje se nalaze u njegovom isključivom vlasništvu, a tužitelj smatra da ova potvrda ne predstavlja dostatan dokaz nedvojbenog utvrđivanja da bi ove nekretnine doista predstavljale nerazvrstane ceste. Zaključno, napominje da prema članku 102. ZOC-a postoji izričita obveza općine i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišno-knjižnim stanjem odnosno da izvrše evidentiranje nerazvrstanih cesta u katastru te shodno tome u zemljišnim knjigama, kao i da po potrebi pribave odgovarajuće izmjere za potrebe usklađivanja stvarnog stanja prema člancima 131. do 133. ZOC-a. Grad je to bio dužan učiniti temeljem članka 224. Zakona o zemljišnim knjigama (Narodne novine, broj 91/96., 137/99., 114/01., 100/04., 107/07., 152/08., 126/10., 55/13., 60/13., dalje u tekstu: ZZK), neovisno o tome je li stvarno pravo stečeno pravnim poslom, odlukom suda ili drugog tijela ili zakona. Nadalje, smatra da je tuženik Gradu priznao pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama za koje Grad potvrđuje da bi u naravi predstavljale javne površine iako nije upisan kao njihov vlasnik u zemljišnim knjigama. Poziva se na odredbu članka 35. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12., 152/14. i 81/15.-pročišćeni tekst, u daljnjem tekstu: ZV), ZOV-a prema kojoj javna dobra mogu biti u općoj uporabi što znači na uporabi svih ili u javnoj uporabi, što podrazumijeva da su namijenjena neposrednom izvršavanju prava i dužnosti javnopravnih subjekata. Upisi provedeni nakon stupanja na snagu ZOV-a uređeni su člankom 35. stavkom 4. koji javna dobra u općoj uporabi određuje kao stvarno vlasništvo Republike Hrvatske. To mogu biti i stvari u vlasništvu jedinica lokalne i regionalne samouprave te s njima izjednačenih pravnih osoba na koje se na odgovarajući način primjenjuju pravila o vlasništvu Republike Hrvatske, ako nije što drugo određeno zakonom, niti proizlazi iz naravi tih osoba prema članku 35. stavku 8. ZOV-a. Javna dobra su vrsta nekretnina koje su sposobne biti u vlasničkopravnom režimu odnosno one se nalaze u nečijem vlasništvu i njihov vlasnik se mora moći kao takav i legitimirati. Tužitelj tvrdi kako nije sporno da bi Grad kao vlasnik javnih dobara (javnih površina) imao pravo na naknadu za pravo puta temeljem ZEK-a i Pravilnika i za tu kategoriju nekretnina, ali ako u zemljišnoj knjizi Grad nije naveden kao vlasnik javnog dobra tada se iz nje ne može utvrditi u čijem je vlasništvu nekretnina niti se Gradu može priznati pravo na naknadu za takve upise, što je u skladu sa stajalištem koje je već zauzeo Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi od 17. siječnja 2018., poslovni broj: UsII-4/17. Stoga smatra da izdane potvrde na koje se poziva tuženik nisu dostatan dokaz vlasništva Grada nad nekretninama obuhvaćenim predmetnim potvdama. Iz potvrda samo proizlazi da bi predmetne čestice u naravi predstavljale i javne površine kojima grad upravlja prema odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, ali te odredbe nemaju nikakve veze s pitanjem vlasničkopravnog režima tih nekretnina niti mogu biti valjana pravna osnova za utvrđivanje prava vlasništva Grada. Utvrđivanje prava vlasništva na zelenim površinama,

parkovima, trgovima i javnim površinama provodi se primjenom općih propisa o vlasništvu. U smislu odredbe članka 28. stavka 4. ZEK-a pravo na naknadu za pravo puta ima isključivo vlasnik javnih dobara pa činjenica da Grad možda i upravlja ovim nekretninama i dalje nije dostatna da bi za njih stekao pravo na naknadu za pravo puta u smislu ZEK-a ako doista i ne dokaže da je vlasnik tih nekretnina putem izvadaka iz zemljišnih knjiga. Tužitelj niti u pogledu ove kategorije nekretnina nije u ponovnom postupku otklonio primjedbe Visokog upravnog suda RH istaknute u presudi od 17. siječnja 2018., poslovni broj: UsII-4/17, obzirom da Grad nije doprinio nikakve nove dokaze koji bi govorili u prilog nedvojbenom utvrđivanju vlasništva i kategoriji ovih nekretnina. U odnosu na dan zaprimanja zahtjeva Grada za utvrđivanjem infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta smatra da nije ispravno utvrđen radi čega je došlo do povrede članka 28. stavka 6. ZEK- a i članka 5. Pravilnika. Navodi odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a prema kojoj upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred tuženikom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na općem dobru pod njegovim upravljanjem ili nekretninama u njegovom vlasništvu, te utvrđivanja količine i vrste takve EKI i visine naknade za pravo puta. Odredbom članka 5. Pravilnika detaljnije se propisuje postupak podnošenja zahtjeva za pokretanje postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora te utvrđivanja količine i vrste infrastrukture i visine naknade za pravo puta, pa tako članak 5. stavak 4. Pravilnika propisuje da će tuženik visinu godišnje naknade za pravo puta utvrditi za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, dok je obavezan sadržaj zahtjeva propisan člankom 5. stavkom 2. Pravilnika. Iz navedenih propisa proizlazi da je za određivanje obveze plaćanja naknade za pravo puta nužno i nedvojbeno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva Grada za pokretanjem takvog postupka u smislu članka 40. stavka 2. ZUP-a, a koja činjenica u ovom postupku očigledno nije nesporno utvrđena. Navodi kako je prvotno inspektor tuženika u obrazloženju rješenja od 27. siječnja 2016., obavijestio o pokretanju postupka inspeksijskog nadzora nad tužiteljem neodređeno se pozivajući općenito na članke 12., 15., 111. i 112. ZEK-a, a ne na članke koji bi se odnosili na postupak utvrđivanja naknade za pravo puta. Pritom ističu kako je tuženik zaprimio 31. prosinca 2015., zahtjev Grada kojim se traži nadležno postupanje odnosno pomoć pri reguliranju međusobnih odnosa s tužiteljem koji ima izgrađenu EKI na administrativnom području Grada. Inspektor je 27. siječnja 2016., donio rješenje kojim je tužitelju nametnuo niz obveza usmjerenih na reguliranje međusobnih odnosa sklapanjem ugovora o služnosti a ne utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a tek nakon što između tužitelja i Grada nije došlo do ugovornog reguliranja međusobnih odnosa glede korištenja nekretnina Grada za polaganje EKI-a, Grad se obratio tuženiku sa zahtjevom za utvrđivanje naknade za pravo puta. U obrazloženju pobijanog rješenja sam tuženik navodi da se Grad očitovao 3. i 23. svibnja 2016. godine kako nije suglasan s prijedlogom ugovora tužitelja o osnivanju prava služnosti te traži određivanje naknade za pravo puta sukladno Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta. Stoga smatra da bi to mogao biti najraniji dan od kojeg je tuženik mogao obvezati tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta Gradu kao dan zaprimanja zahtjeva Grada, sukladno članku 5. Pravilnika, a nikako ne za određeno vremensko razdoblje prije toga. Ukazuje i na posljednje stajalište Visokog upravnog suda RH izraženo u presudi, poslovni broj: UsII-315/17 od 20. travnja 2018., gdje je sud u činjenično sličnom postupku poništio rješenje tuženika zaključivši da sud za sada ne može s uspjehom otkloniti prigovore tužitelja istaknute u tužbi vezano za datum podnošenja zahtjeva općine koji nedostatak je u ponovljenom postupku potrebno otkloniti te nedvojbeno utvrditi u odnosu na koji zahtjev općine je vođen postupak u konkretnom slučaju i doneseno osporeno rješenje.

Iz iznesenih razloga predlaže ovom Sudu usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu, tuženik u bitnom navodi da je u ponovljenom postupku uvažavajući pravna shvaćanja suda iz presude poslovni broj: UsII-4/17 od 9. srpnja 2018., donio osporeno rješenje protiv kojeg je tužitelj podnio tužbu. U odnosu na prigovore o obvezi plaćanja naknade za pravo puta na nerazvrstanim cestama smatra pogrešnim stav tužitelja da nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo na nerazvrstanoj cesti osim prava služnosti i prava građenja pri čemu se poziva na stajalište Visokog upravnog suda RH izraženo u presudi poslovni broj UsII-166/18. Odredba članka 101. ZOC-a na koju se tužitelj poziva odnosi se na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, ali ne i na pravo puta i pravo na naknadu za EKI koja je propisana ZEK-om, kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Dodatno, a također prema stavu suda iz navedene presude odredbom članka 6. stavka 2. točke e.) Pravilnika naknada za pravo puta se obračunava za ceste, iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi na ceste na kojima se nalazi EKI tužitelja. Smatra da je pravilno postupio time što je u točki II. izreke osporenog rješenja utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za prvo puta nekretnine navedene u javnoj ispravi o kojima zainteresirana osoba vodi službenu evidenciju pri čemu navodi dvije potvrde koje nosi istu KLASU i URBROJ. Pri tome posebno naznačuje da tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao tu potvrdu, a općenitim navodima nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedena potvrda sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. U odnosu na nekretnine koje su u zemljišnim knjigama određene kao javno dobro prigovore tužitelja smatra pogrešnim pri čemu se poziva na presudu ovog Suda, poslovni broj UsII-106/17. Pri određivanju visine naknade za pravo puta uzeto je u obzir i to da se radi o javnim dobrima kojima upravlja zainteresirana osoba, a prema izdanim potvrdama kojima se potvrđuje da su nekretnine navedene u potvrdama u naravi javne površine (javne prometne površine i javne zelene površine), temeljem članka 3 stavka 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" 36/95., 70/97., 128/99., 57/00., 129/00., 59/01., 82/04., 178/04., 38/09., 79/09., 153/09., 49/11., 84/11., 90/11., 144/12., 94/13., 153/13. i 147/14..., dalje: ZKG) u okviru obavljanja komunalnih djelatnosti prema članku 4. u vezi s člankom 2. stavkom 2. člankom 3. stavkom 1. točkom 6. i člankom 3. stavkom 7. ZKG-a. Tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao podatke navedene niti u ovoj potvrdi, a tužbenim navodima koji su općenite naravi, nije doveo u sumnju istinitost podataka koje ista sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. U odnosu na dan zaprimanja zahtjeva tuženik navodi da je datum zaprimanja zahtjeva 31. prosinca 2015., valjano utvrđen u osporavanom rješenju, jer je tog dana tuženik zaprimio zahtjev zainteresirane osobe da se sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a utvrdi infrastrukturni operator za EKI koja je izgrađena na administrativnom području zainteresirane osobe te da se utvrdi visina naknade za pravo puta. Na tužitelju je kao infrastrukturnom operatoru teret dostave podataka o EKI koju je izgradio, odnosno koju koristi u smislu članka 28. ZEK-a, a podatke o vlasništvu nekretnine na kojoj se nalazi EKI moguće je dostaviti tek nakon što tužitelj dostavi podatke o svojoj infrastrukturi. U odnosu na rješenje inspektora kojim je od tužitelja zatražena dostava podataka o njegovoj infrastrukturi napominje da je to rješenje samostalni upravni akt koji je tužitelj mogao pobijati u posebnom postupku. Spomenutim se rješenjem inspektora nije meritorno odlučilo o upravnoj stvari. Stoga svi prigovori u odnosu na prethodno provedeni postupak inspeksijskog nadzora nisu niti mogu biti predmetom ovog postupka, već ih je tužitelj mogao isticati u zasebnom postupku. Pri tome naglašava da je u cijelosti postupio prema predmetnom rješenju inspektora i dostavio popis čestica kojima prolazi njegova EKI, koji popis je nesporan kako za tužitelja tako i za zainteresiranu osobu i tuženika, a prikazuje stanje tužiteljeve infrastrukture. Ti podaci bili su nužni za vođenje postupka, jer samo tužitelj ima točne podatke o položaju svoje infrastrukture. Napominje da je za vođenje ove vrste

postupka bitno da stranke svoja očitovanja o konkretnim činjenicama dostavljaju unošenjem podataka u obrazac tablice za pravo puta, jer to omogućava jasan pregled čestica i precizan izračun visine naknade. Dostavom navedene tablice s podacima popunjen od strane zainteresirane osobe tužitelju je omogućeno izjašnjavanje o svim pitanjima vezanim za rješavanje ove upravne stvari. Posebno, tuženik ističe kako tužitelj pogrešno tumači stajalište suda u presudi posl.br. UsII-315/17 te citira samo jedan dio koji je izvučen iz cijelog konteksta spomenute presude jer je pored citata tužitelja sud u istom odlomku jasno naveo: *„pritom se napominje da ako su eventualno tužitelj i općina sklopili ugovor o osnivanju služnosti na javnim površinama i ugovorili naknadu, te ako je ugovor na snazi da tada nema mjesta iste odnose u toj upravnoj stvari rješavati u postupku pred tuženikom.“* Iz toga se može zaključiti da ako nije sklopljen ugovor o služnosti kao u konkretnom slučaju tada tuženik mora temeljem podnesenog zahtjeva riješiti međusobne odnose između tužitelja i zainteresirane osobe temeljem odredaba ZEK-a i Pravilnika i to od dana podnošenja zahtjeva. S druge strane ako postoji ugovor o služnosti koji je raskinut nakon podnošenja zahtjeva tuženiku, tada su stečeni uvjeti da se međusobni odnosi stranaka u upravnoj stvari riješe temeljem odredaba ZEK-a i Pravilnika, ali ne od dana podnošenja zahtjeva, već od dana kada se utvrdi da je ugovor o služnosti raskinut. Pri tome se poziva na stajalište suda, poslovni broj UsII-130/17 i UsII-351/17.

Predlaže stoga ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba, Grad Novska (dalje u tekstu: Grad) u bitnom osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan pri čemu smatra da je tuženik pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo kod utvrđivanja parametara visine naknade za pravo puta. U ponovnom postupku tuženik je promijenio koncept izreke rješenja kojim konačno rješava o pravima i obvezama infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, izostavlja Tablicu 1. kao sastavni dio tog rješenja, tako da se sada tužitelju nalaže da samostalno prema provedenim dokazima u postupku dostavi vlastiti obračun godišnje naknade za pravo puta tuženiku i zainteresiranoj osobi i da prema tom obračunu plati naknadu za pravo puta, time mu se daje procesno pravo utvrditi vlasnika nekretnina i prema tome dostaviti obračun naknade za pravo puta te prema tom obračunu naknadu i platiti u određenom roku. Ako se tužitelj tim procesnim pravom ne koristi ili ne koristi u cijelosti to je na njegovu štetu koja nastaje isključivo njegovim propuštanjem pa zbog toga tužitelj više ne može radnjama tuženika i zainteresirane osobe biti doveden u situaciju da plaća naknadu za pravo puta i vlasniku nekretnine i upravitelju općeg dobra, a i zainteresiranoj osobi koja moguće nije vlasnik nekretnine odnosno upravitelj općeg dobra. Smatra da je ispunjavanjem obveza iz izreke osporenog rješenja tužitelj zainteresiranoj osobi priznao naknadu za pravo puta (priznao tražbinu) za nekretnine za koje je prema provedenim dokazima ocijenio da su vlasništvo zainteresirane osobe, a i priznao nastanak obveze 31. prosinca 2015., te je tako priznao naknadu za nekretnine za koje sada u tužbi navodi da su nekretnine na koje zainteresirana osoba nema pravo na naknadu za pravo puta (za nerazvrstane ceste i javne površine). Pri tome se poziva na elektroničku poštu ovlaštene osobe tužitelja. Smatra da je tuženik u postupku proveo dokaze iz kojih se nedvojbeno može utvrditi koje su nekretnine u vlasništvu zainteresirane osobe prema evidenciji nadležnog suda na aplikaciji odnosno prema službenim evidencijama zainteresirane osobe – javnim ispravama (potvrdama) i ispravama drugih upravnih tijela prema točki II.-V. izreke rješenja. U tom kontekstu ističe da su potvrde koje je zainteresirana osoba dostavila u upravnom postupku izdala njezina upravna tijela kao potvrde o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju u skladu s podacima iz te evidencije pa se radi o javnim ispravama prema članku 159. stavku 2. ZUP-a kojima se dokazuje ono što se njima utvrđuje ili potvrđuje prema članku 60. stavku 2. ZUP-a. Navodi kao i tuženik u

svom odgovoru na tužbu da te potvrde tužitelj nije osporavao tijekom upravnog postupka a iznosi tužbene navode koji su općenite naravi kojima nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedene potvrde sadržavaju u pogledu točno određenih nekretnina. Pri tome se poziva na praksu Visokog upravnog suda RH i to presude poslovni broj UsII-6/17 od 25. siječnja 2018. i UsII-72/17 od 6. rujna 2017. i citira pojedine dijelove obrazloženja tih presuda. Nadalje određivanjem naknade za pravo puta temeljem rješenja tuženika tužitelj ne stječe pravo puta ili uopće bilo koje drugo (stvarno) subjektivno pravo, a niti je pravo puta uopće stvarno pravo ili pravo koje bi se stjecalo aktom tijela državne vlasti već pravo koje tužitelj ima po samom zakonu ako su ispunjene pretpostavke iz članka 28. stavka 1. ZEK-a. Stoga je neosnovan tužbeni navod da bi jedinice lokalne samouprave bile u obvezi nerazvrstane ceste upisati u zemljišne knjige. Može se, iako izričito nije navedeno, zaključiti da ovim tužbenim navodom tužitelj hoće istaknuti da upis nerazvrstane ceste u zemljišne knjige ima utjecaj na nastanak prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti odnosno da jedinica lokalne samouprave nije vlasnik nerazvrstane ceste nego, zato što „obvezu“ zemljišno knjižnog upisa nerazvrstane ceste nije ispunila nije niti ovlaštenik naknade za pravo puta. Poziva se na odredbe ZOC-a prema kojima provedba zemljišno-knjižnog upisa nerazvrstane ceste kao javnog dobra u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave nema konstitutivno već deklarativno značenje prema članku 101. stavku 1. tog Zakona, a odredbe koje uređuju postupak potreban za katastarsko i zemljišno knjižno evidentiranje stvarnog stanja nekretnina koje su u naravi ceste (članak 131.-133. ZOC) nemaju utjecaja na nastanak ili prestanak vlasničkih prava stečenih na tim nekretninama. Pri tome se poziva na odluku Ustavnog suda U-I-6326/11 i dr. od 7. veljače 2017. koja je objavljena u Narodnim novinama, broj 23/17 od 15. ožujka 2017. godine. Neosnovanim smatra navod da Grad ne bi imao pravo na naknadu za pravo puta u odnosu na nekretnine koje su potvrđene kao javne površine. Poziva se na odredbu članka 28. stavak 4. ZEK-a prema kojoj je infrastrukturni operator obvezan plaćati upravitelju općeg dobra jednako kao i vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta a upravitelj općeg dobra jednako kao vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama u vlasništvu te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta prema članku 28. stavku 6. ZEK-a. Stoga upravitelj općeg dobra a što je zainteresirana osoba u odnosu na nekretnine koje su potvrđene javnim površinama ima pravo na naknadu za pravo puta. Poziva se na shvaćanje izraženo u presudi poslovni broj UsII-106/17 od 21. rujna 2017., u kojoj sud iznosi stav o pravu jedinice lokalne samouprave na naknadu za pravo puta kada upravlja javnim dobrom u općoj uporabi (u stvari javnim površinama). Pri tome napominje da su javne površine (javne zelene površine i javne prometne površine) dakle nekretnine u konkretnom slučaju stupanjem na snagu ZKG-a iz 2018. godine komunalna infrastruktura u smislu članka 59. i 60. i javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu zainteresirane osobe prema članku 61. stavak 1. od dana uređenja odnosno izgradnje komunalne infrastrukture prema članku 61. stavak 4. Prema dostavljenim potvrdama sve nekretnine navedene u tim potvrdama uređene su kao javna površina od dana stupanja na snagu ZKG-a Narodne novine, broj 36/95 pa su od tada stekle status javnog dobra u općoj uporabi u vlasništvu zainteresirane osobe prema članku 61. stavku 4. ZKG-a iz 2018. godine. Stoga smatra da je Grad i vlasnik konkretnih nekretnina pa se i s te osnove može zahtijevati naknada za pravo puta. Postupak je pokrenut zahtjevom zainteresirane osobe od 31. prosinca 2015. suprotno shvaćanju tužitelja pri čemu se poziva na sadržaj zahtjeva te navodi odredbe članka 40. stavak 1. i 2., članak 72. stavak 1. u svezi s člankom 41. stavak 1., te članak 75. stavak 3. u svezi s člankom 41. stavak 1. ZUP-a. Pozivajući se na te odredbe smatra da je zahtjev zainteresirane osobe uredan zahtjev kojim je pokrenut upravni postupak,

jer je razumljivi i sadržava sve što je potrebno da bi se po njemu moglo postupiti, a i podatke o operatoru za kojeg se pretpostavlja da je infrastrukturni operator i o području za koji se podnosi zahtjev prema članku 5. stavku 2., prva rečenica, Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta „Narodne novine“, broj: 95/17.).

Predlaže stoga ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan. Ujedno potražuje trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa proizlazi da je rješenje tuženika doneseno na temelju odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretnini iz članka 27. stavak 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture u visini naknade za pravo puta. Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

U odnosu na nekretnine na koje se tužitelj poziva u tužbi valja istaknuti da se tuženik osnovano poziva na Zakon o cestama („Narodne novine“ 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.) kojim je u odredbi članka 101. stavka 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Dakle, prema odredbi Zakona o cestama nerazvrstane ceste su *ex lege* postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi.

Neosnovano tužitelj prigovara da se potvrde na kojima se temelji rješenje tuženika ne mogu smatrati dovoljnim dokazom utvrđenja da predmetne nekretnine predstavljaju nerazvrstane ceste, jer tuženik pravilno navodi da je osporenim rješenjem utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u potvrdama koje su izdane od strane Sisačko – moslavačke županije, Grada Novske, Upravnog odjela za gospodarstvo, poljoprivredu, komunalni sustav i prostorno uređenje, navedene u obrazloženju osporenog rješenja, kojima je potvrđeno da se radi o javnim površinama (javnim prometnim površinama i javnim zelenim površinama), kojima upravlja Grad, a u odnosu na nekretnine koje su u naravi nerazvrstane ceste pravilno je navedeno da je Grad nad njima stekao vlasništvo temeljem ZOC-a.

Prema već izraženom stajalištu ovog Suda (primjerice u presudi UsII-395/18-6 od 20. prosinca 2018. godine) potvrda izdana na temelju podataka iz službenih evidencija, odnosno iz jedinstvene baze podataka o nerazvrstanim cestama na području Grada smatra se javnom ispravom u skladu s odredbom članka 159. stavka 2. ZUP-a. Uz to je potrebno navesti da tužitelj tijekom provedenog postupka nije ni osporavao podatke navedene u potvrdi, što proizlazi iz priložene dokumentacije.

Nadalje, prema ocjeni ovog Suda, osnovano tuženik zaključuje da je zainteresirana osoba u smislu odredbi članka 28. stavka 6. ZEK-a podnijela zahtjev tuženiku dana 31. prosinca 2015. godine, pri čemu nije odlučno to što je dana 27. siječnja 2016. godine rješenjem inspektora tužitelj obaviješten o zahtjevu Grada i naloženo mu je očitovati se da li posjeduje izgrađenu EKI na administrativnom području podnositelja zahtjeva te da li je za istu infrastrukturni operator, kao niti očitovanje Grada na koje se tužitelj poziva dana 3. i 23. svibnja 2016. godine, jer iz zahtjeva podnesenog tuženiku, a zaprimljenog 31. prosinca 2015. godine, prema prijemnoj štambilji, proizlazi da se Grad obratio tuženiku pozivajući se na odredbu članka 28. stavak 4. ZEK-a koji propisuje obvezu infrastrukturnog operatora plaćati

upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obvezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, jer se s takvim zahtjevom obratio tužitelju, a nakon toga tuženiku kao nadležnom tijelu u smislu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a. Prema ocjeni ovog Suda neosnovan je i prigovor tužitelja da na nerazvrstanim cestama nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, pozivajući se na odredbe ZOC-a, jer su za određivanje naknade za pravo puta mjerodavne odredbe ZEK-a, a ne ZOC-a. Pri tome je potrebno navesti da prema članku 8. stavak 4. Pravilnika obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Kako u ovom postupku nije utvrđeno postojanje drugog prava na nekretnini koja bi bila zapreka za utvrđivanje naknade za pravo puta, u razdoblju na koje se odnosi rješenje, navedeni prigovor tužitelja, prema kojem ti odnosi mogu biti uređeni samo ugovaranjem prava služnosti ili prava građenja, nisu osnovani.

U odnosu na javne površine ovaj Sud je već iznio shvaćanje (presuda poslovni broj UsII-6/17 od 25. siječnja 2018. i Us-327/18-8 od 5. prosinca 2018.) da ZEK nije isključio obvezu plaćanja naknade za nekretnine sa statusom javnog dobra u općoj uporabi, koje u naravi čine javne površine u smislu članka 3. stavka 7 Zakona o komunalnom gospodarstvu. Stoga Grad, kao upravitelj ostvaruje pravo na naknadu za te nekretnine.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučeno je kao pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je temeljem odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tbr. 23. t. 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za PDV.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

U Zagrebu 16. svibnja 2019.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

